

smule billigere. Det er ikke nødvendigvis solidarisk altid at forsøge at brede velfærden ud med millimeterdemokrati.

Noget andet er oplysningen om, at 15 pct. af kommunerne efter BÜPL's oplysninger ikke har en obligatorisk fripladsordning, hvor det i en given situation kan være nødvendigt. Dét kan det muligvis være nødvendigt at se nærmere på.

Men som lovforslaget foreligger, kan CD ikke stemme for det.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal bekræfte, at SF's hensigt med at fremsætte dette lovforslag er at sikre en reel ligestilling mellem skolefritidsordningen og fritidshjemmene, hvad angår to forhold, nemlig den samme procentvise betaling, 30 pct., og de samme regler om søskenderabat.

Til CD's ordfører skal jeg sige, at forslaget ikke alene *lyder* godt, men faktisk *er* godt.

Undervisningsministeren gjorde sig til talsmand for, at en fuldstændig parallelisering er u hensigtsmæssig. Det forekommer jo underligt, al den stund undervisningsministeren har udsendt en henstilling om, at de samme regler, som gælder for fritidshjem, også kommer til at gælde for skolefritidsordninger. Det må dog være ud fra en grundlæggende erkendelse af, at de to ordninger minder så meget om hinanden, at den henstilling til kommunerne var rimelig, og det må alt andet lige forstås som et ønske om parallelisering, men også som en manglende vilje til at sikre, at de midler, der skal til, for at den blive til noget, også er til stede.

Virkeligheden i kommunerne med hensyn til dette er jo, at i de lokalområder, hvor der er faldende børnetal, etablerer man typisk skolefritidsordninger i forbindelse med den ledige skolekapacitet, mens man i udbygningsområder, hvor der ikke er plads på skolerne, typisk etablerer fritidshjem. Derfor er det helt tilfældigt, alt efter om man vælger at bosætte sig i det ene eller det andet lokalområde i den enkelte kommune, om man kommer til at bo et sted, hvor der adgang til en skolefritidsordning eller et fritidshjem.

Vi synes ikke, tilfældighed er en god idé, når det skal besluttes, hvordan ressourcer fordeles, og dette er ren tilfældighed.

Fru Jytte Madsen følte sig også dækket ind af henstillingerne og havde tillid til, at området ville regulere sig selv. Må jeg spørge: Hvad bygger det på? Henstillingerne virker jo ikke. Det er jo det, undersøgelsen dokumenterer.

Og jeg vil spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvor går smertegrænsen? Hvis der nu sker det, at disse to områder betalingsmæssigt bevæger sig væk fra hinanden, så procentforskellen bliver større, vil Socialdemokratiet så være villig til at gå videre end til en henstilling, nemlig til at sikre, at den intention, man har, bliver fulgt op af en egentlig lovgivning? Altså: Hvor går grænsen, hvornår bliver det alarmende?

Hr. Anders Mølgaard siger, at Folketinget ikke skal blande sig. Dertil vil jeg sige, at det jo er et liberalt synspunkt, men at det forekommer mig underligt i denne sammenhæng, idet man i øvrigt har blandet sig ved at lægge et loft over betalingen for dagpasning af børn. Venstre var jo med i det forlig, hvor man lagde et loft over betalingen på daginstitutionsområdet på 30 pct. Det var endda, mens Venstre sad i regering. Hvis man har kendskab til virkeligheden i disse to ordninger, som fungerer helt parallelt, forekommer det meget underligt, at Venstre er villig til at blande sig ved at lægge et loft over betalingen på det ene område, men ikke på det andet.

Dette her er ikke spor mere centralistisk end alle andre bestemmelser om loft over forældrebetaling; det ophæver bare det meget tilfældige i, om man skal betale den ene eller den anden procent.

Jeg skal ikke sige så meget til De Konservatve og til Fremskridtspartiet, som går ind for 100 pct. forældrebetaling, forstod jeg på Fremskridtspartiets ordfører. Jeg vil bare sige, at der jo er lysår mellem vore synspunkter, og at det indimellem kan være så langt, at ikke engang et forsøg på at argumentere giver mening – der er simpelt hen for langt.

Jeg skal slutte med at sige tak til støtten fra Enhedslisten. I øvrigt opfattede jeg, at det var en begrænset støtte.

Jeg hørte, at CD specielt var optaget af det misforhold, at der kun ydes friplads i 85 pct. af tilfældene. Hvis man er optaget af social omfordeling, er det jo kendt stof, at fripladser fordeles efter økonomisk formåen og dermed fordeles til lavindkomstfamilier. Og hvis jeg forstod CD's ordfører rigtigt, vil CD gerne være med til at kigge på den halvdel af forslaget, der går ud på at sikre, at fripladsreglerne også kommer til at gælde på SFO-området. Derfor vil jeg til opklaring spørge, om man også er villig til at tage et lovgivningsinitiativ i den forbindelse, så det ikke bare bliver ved den gode vilje, men man også sikrer, at der sker noget.